

Duyên

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

“Như là duyên nhưng không phải duyên...Như là yêu nhưng chẳng phải yêu...Nếu là phận thì chưa từng nợ nhau...chỉ đành xem người như vị khách đã từng ghé qua cuộc đời, dừng lại và bước đi xa mãi nhưng thật sâu trong trái tim này vẫn không cam tâm.”

Đó là câu chuyện của anh về một mối nhân duyên mà chính anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Năm anh học lớp 9, mạng internet bắt đầu xuất hiện nơi anh ở cùng với đó là sự ra đời của yahoo - “công cụ” đám học sinh lúc bấy giờ đều thi đua nhau có một cái. Anh là một người hiếu động, thích những gì mới lạ vì thế ngay từ khi quán net đầu tiên trong thị trấn mở cửa anh đã cùng đám bạn tập tòi vào yahoo. Thời gian đầu anh tìm hiểu, mày mò đánh từng chữ trên bàn phím, kết bạn với rất nhiều người quen có, lạ có.

Đến đầu năm lớp 10 anh quen được với một cô bạn ở Ban Mê Thuật, vì nhà anh ở huyện nên anh gọi nơi đó là phố. Lúc đầu anh cứ tìm đại một cái nick nào đó làm quen, rồi không hiểu sao anh lại nói chuyện với cô và cứ thế anh và cô ngày càng hợp nhau. Thời gian rảnh là anh chạy ngay ra quán net lên yahoo chat với cô. Cứ thế được hơn ba tháng, anh và cô trao đổi địa chỉ và bắt đầu viết thư cho nhau.

Thời gian ấy anh vui lắm, cứ nhận được bức thư nào của cô là anh cười tít mắt rồi đi khoe như trẻ con. Đám bạn thường chọc anh “Thằng Nam say nắng nhỏ đó rồi bay ời, có cần tụi tao bày cách tán gái không?” Những lúc như vậy anh lại rượt đám bạn chạy quanh sân trường.

Sau vài lần viết thư như vậy anh và cô bắt đầu trao đổi hình cho nhau. Lần đầu tiên anh nhận được tấm hình của cô cùng số điện thoại nhà ghi đằng sau tấm hình anh đã ngắm nó cả ngày. Một cô gái có mái tóc dài ngang vai, mặc chiếc áo dài đứng bên cửa lớp, khuôn mặt có nét gì đó giống con trai nhưng rất dễ thương cùng cái má lúm đồng tiền thật duyên.

Mấy ngày sau anh đắn đo mãi không biết có nên gọi cho cô không và gọi thì biết nói gì, nghĩ mãi không ra anh hỏi đám bạn thì cả đám cùng nói “Mày gọi đi, có gì bọn tao ở bên làm quân sư cho”.

Ngày hôm ấy anh lấy hết can đảm để gọi cho cô, nghe được giọng cô anh run lắm, hai bên cứ ngập ngừng không biết nói gì....rồi sau đó bỗng trong điện thoại có tiếng của một người phụ nữ vọng vào mà lúc ấy anh nghĩ là mẹ của cô: “Ngân tắt máy lạnh đi con”. Vừa nghe xong câu ấy có đám bạn ngồi chung với anh ồ lên cười và nói “Nhà nó có máy máy điều hòa nhiệt độ đó”. Vì lúc đó chỗ anh chưa nhà nào có máy lạnh cả nên khi nghe đầu dây bên kia nói đến nó thì cả đám cùng trầm trồ lên như thế. Tiếng la ấy vang vào điện thoại....đầu dây bên kia tắt máy.

Từ ngày hôm ấy anh không liên lạc được với cô nữa, ngày nào anh cũng lên yahoo ngồi chờ cô, nhưng chờ hoài không thấy. Có lẽ cô đã bỏ chơi yahoo luôn rồi hoặc thay bằng một cái yahoo nào đó mà anh không biết.

Thời gian trôi qua anh cũng không còn nhớ rõ tên yahoo của cô nữa, nhưng anh vẫn nhớ rất rõ cái tên Võ Thị Ngân, địa chỉ trường lớp và cái mặt cực dễ thương mà có nét giống con trai đó....

Đã 8 năm trôi qua, giờ đây anh là cựu sinh viên trường sân khấu điện ảnh vừa ra trường và đang bắt đầu sống cuộc sống tự lập. Mấy hôm trước anh có hẹn với một người bạn ở trên phố, anh ấy đi cùng một người bạn trông rất dễ thương. Bạn anh giới thiệu với anh “Đây là Ngân bạn học thời cấp 3 với tao”.

Anh bỗng thấy ngỡ ngợ, không biết vì lý do gì anh hỏi ngược lại “Có phải Võ Thị Ngân, lớp 10A1, trường THPT Chu Văn An không?”.

Cả hai giật mình im lặng, anh không hiểu tại sao mình lại hỏi như vậy còn cô gái kia thì không hiểu vì sao anh lại nói đúng cả họ và tên cô cũng như địa chỉ trường lớp của mình. Cậu bạn anh bỗng hiểu kỳ hỏi anh sao biết hay vậy, anh quay ra cô gái hỏi tiếp về địa chỉ nhà thì đúng là Ngân - người anh đã từng quen. Anh bắt đầu kể lại câu chuyện của 8 năm về trước.

Hôm đó, cả ba người cùng ngồi trong một quán cà phê nhỏ nói chuyện rất vui, anh còn trách cô sao lúc đó lại cắt đứt liên lạc với anh... Ra về, anh chào tạm biệt và xin số điện thoại của cô, cô nhá máy cho anh và bắt anh hứa với

cô một chuyện, anh mỉm cười đồng ý và cô nói “Cuối tháng này Ngân làm đám cưới, hôm đó Nam nhất định phải đến dự nha”.

Nói xong câu đó, cô cười rồi bước đi, để lại trong anh một sự hụt hẫng không nói nên lời...

Anh đã 24 tuổi nhưng đây là lần đầu tiên anh tin vào chữ “duyên”, lần đầu tiên anh cảm thấy nuối tiếc về một chuyện đã qua. Nếu ngày ấy anh can đảm gọi điện cho cô mà không có đám bạn cùng nghe thì cũng có thể anh sẽ làm chú rể trong đám cưới của cô...

Ngẫm đi ngẫm lại, chắc anh và cô có duyên nhưng không có nợ.